

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3104/05
14.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Слободана Дражића, Николе Станојевића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог "ББ", ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици Гж.бр.856/05 од 13. 09. 2005. године, у седници већа одржаној дана 14. 02. 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија туженог, па се преиначују: пресуда Окружног суда у Сремској Митровици Гж.бр.856/05 од 13. 09. 2005. године, тако што се у целости усваја жалба туженог и пресуда Општинског суда у Сремској Митровици П1 број 309/02 од 16. 11. 2004. године у ставу првом изреке и пресуђује:

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете исплати износе од: 105.000,00 динара, због умањења опште животне активности, 31.500,00 динара због претрпљених физичких болова и 26.500,00 динара због претрпљеног страха и да му на име накнаде претрпљене материјалне штете због изгубљене зараде исплати износ од укупно 902,33 динара, са законском затезном каматом на тај износ почев од 15-тог у текућем месецу за примања из претходног месеца, па до коначне исплате; као и захтев за накнадом трошкова овог парничног поступка.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Сремској Митровици П1 број 309/02 од 16. 11. 2004. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име накнаде нематеријалне штете исплати износе од: 105.000,00 динара због умањења опште животне активности, износ од 31.500,00 динара због претрпљених физичких болова и 26.500,00 динара због претрпљеног страха и то са законском затезном каматом од 16. 11. 2004. године као дана пресуђења па до коначне исплате, као и да му на име накнаде материјалне штете исплати разлику зараде за период од маја 1996. године до априла 1997. године у износу од укупно 902,33 динара (са назначеном спецификацијом за поједине месеце тог временског интервала) и то са законском затезном каматом почев од 15-тог у текућем месецу за примања из претходног месеца, па до коначне исплате, као и да му на име трошкова спора исплати износ од 49.705,00 динара све у року од 8 дана и под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован преостали део тужбеног захтева тужиоца за накнадом нематеријалне штете преко износа досуђених ставом I изреке па до тражених: 210.000,00 динара због умањења опште животне активности, 63.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 53.000,00 динара за претрпљени страх, као и за износ од 200.000,00 динара по основу претрпљених душевних болова због наружености, све са припадајућом са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Правноснажном пресудом Окружног суда Сремској Митровици Гж.бр.856/05 од 13. 09. 2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Сремској Митровици П1.бр.309/02 од 15.11.2004. године у ставу првом изреке.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност наведене другостепене пресуде сходно члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог основана стога што је наведена другостепена пресуда заснована на погрешној примени материјалног права. Стим што у проведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 26. 04. 1996. године око 20,45 часова, управљајући путничким возилом туженог марке "___" регистарског броја ___ на путу а - б, доживео саобраћајни удес у којем је претрпео тешке телесне повреде; због којих је по налазу и мишљењу судских вештака медицинске струке претрпео нематеријалну штету у три вида: умањење животне активности, претрпљене физичке болове и страх. За ову саобраћајну незгоду тужилац је оглашен кривим правоснажном пресудом Општинског суда у Сремској Митровици К број 21/99 од 15. 03. 1999. године јер је утврђено да је том приликом возилом управљао под утицајем алкохола од 1,10 промила. Други учесник ове саобраћајне повреде је био возач претходног возила који је том приликом био несвесан. Тужилац се

незгоде је био возач трактора са приколицом која је том приликом била неосветљена. тужилац се критичном приликом враћао из куће свог колеге ВВ, са којим је био тада запослен код туженог; где се задржао након што је овом пружена лекарска помоћ у Здравственом центру у ГГ, где га је због повреде на послу, одвезао по овлашћењу претпостављеног лица, пошто је дошао на посао, у другу смену (која почиње од 14,00 часова). Због прекорачења овлашћења претпостављеног лица, тужени је тужиоцу у дисциплинском поступку изрекао дисциплинску меру зато што је повређеног колегу после Здравственог центра у ГГ, одвезао и кући у ДД.

На бази овог утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су извели закључак да је штета по тужиоца из наведеног штетног догађаја настала на раду код туженог, следом чега га обавезују на накнаду тужиоцеве претрпљене нематеријалне и материјалне штете.

Међутим, са правног становишта Врховног суда је погрешан тај правни закључак нижестепених судова да је штета по тужиоца настала на раду и у вези са радом код туженог. Напротив, околности конкретне случаја указују да је до штетног догађаја дошло након тужиоцевог задржавања у кући повређеног колеге; па зато упућују на супротни чињенично правни закључак: да та штета није настала на раду и у вези са радом. Следствено томе нема материјално правне одговорности туженог за тужиоцеву насталу штету, која би му припала сходно члану 85. Закона о радним односима ("Службени гласник РС" број 45/91 од 07. 01. 1991. године), важећег у време штетног догађаја, да је ту штету претрпео на раду или у вези са радом. У ком случају би предузеће било дужно да раднику надокнади штету по начелима о одговорности за штету.

Према томе, како штетна последица по тужиоца није настала по основу рада и у вези са радом како би тужени био одговоран по правилима материјалне одговорности у смислу цитиране законске одредбе, то је тужени ескулпиран од одговорности за надокнадом утужених износа.

Одлука о трошковима спора донета је сходно члану 166. став 2. ЗПП, у вези члана 154. став 1. и 164. став 1. ЗПП, имајући у виду да тужилац није успео у овом поступку по изјављеној ревизији, а да тужени накнаду трошкова спора није тражио.

Са изложених разлога, Врховни суд је сходно члану 395. став 1. раније важећег ЗПП, а сходно члану 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/2004 од 22.11.2004.године са применом од 23.02.2005. године), преиначио нижестепене пресуде одбивши тужбени захтев тужиоца.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дд